

Сложиха трапезата и седнаха да обѣдватъ. Никой не бѣше веселъ: майката отъ ядъ за кожата, а дѣцата отъ скръбъ за кучето.

Обѣдътъ се свърши и дѣцата пакъ излѣзоха на двора да играятъ.

— Слушай, Пенке, каза Борисъ, азъ мисля да изпратимъ Левча по трена на старата слугиня въ Бѣльово. Тя ще го държи у дома си мѣсецъ и пакъ ще ни го изпрати, а до тогава на мама ще отмине ядътъ.

— Да го изпратимъ, отговори Пенка и се заловиха веднага на работа.

Написаха писмо до слугинята да излѣзе на гарата да посрѣщне *Левча*. Слѣдъ това направиха бѣло герданче и написаха на него адреса на слугинята. Окачиха герданчето на Левчовата шийка и скришомъ го занесоха на гарата. Прѣдадоха го на чиновника и се върнаха.

Четире дни се изминаха вече, а отъ старата слугиня нѣма никакъвъ отговоръ.

— Какво ли стана съ кучето? казваха дѣцата.

— Навѣрно то е вече умрѣло отъ гладъ, отговаряше Пенка.